

løse af, at ærede Medlemmer tænke sig Landbruget under det socialistiske Styre ledet saaledes, som Fritz Reuter fortæller i „Landmandsliv“, hvor han skildrer en Løjtnant, der har arvet en større Jordejendom, og som nu holder oppe paa en Bakke, bevæbnet med en Kommandostav og Kikkert, dirigerer Rughøsten i militærisk Tempo, lader Vognene køre op i Række og Geled o. s. v. Saaledes tænker man sig det, men saaledes har man ikke Ret til at tænke sig det. Vi Socialdemokrater have Øjne og Øren lige saavel som andre Mennesker, og vi kunne godt følge med Udviklingen og se, hvor den bærer hen. En af de Folketingsmænd, jeg nævnedes før, Folketingsmand Bojsen, sagde for mange Aar tilbage her i dette Ting nogle Ord, som jeg erindrer. Han sagde: Der er ingen Grænse for, hvad Jorden kan yde. Men det er klart, at man flytter denne Grænse saa langt ud som muligt ved saa intensiv en Behandling som muligt. Det kunde ikke falde os ind at stille store Damppløve an og lade dem fare Landet rundt med 7 Mils Fart i Timen. Vi ere klare over, at den danske Jord er god Jord, men at der skal lægges Arbejde deri, og vi ere klare over, at Udviklingen gaar i Retning af at bearbejde Jorden saa godt og saa omhyggeligt som muligt. Det er ikke os, der have udkastet Billeder af et saadant større Landbrug, drevet maskinmæssig. Det er en af det ærede Medlems Meningsfæller, nemlig forhenværende Landstingsmand P. Bojsen, som har udkastet en Skitse af, hvorledes han havde tænkt sig, at der skulde tages et stort Stykke Jord paa 1,000 Tønder Land, Bygningerne skulde ligge midt i, og man skulde drive det paa den omtalte Maade. For øvrigt er Tanken meget god og har min fulde Sympati, thi ogsaa han kommer til, at det skulde drives efter samme System som Andelsforetagender. Men, som sagt, et saadant Billede have vi ikke udkastet, det er det ærede Medlems Meningsfæller, der have gjort det. Men jeg turde maaske haabe, at det ærede Medlem vil give Tid, saa at vi, hvis Loven kommer for i denne Samling, hvad jeg haaber, ville faa Ro til at behandle den, og at vi ikke blive sparkede til Side straks — vi lade os for øvrigt ikke sparke til Side.

Det ærede Medlem for Ribe (Busk) er blevet os saa forfærdelig hadsk i den senere Tid. Det er næsten det ærede Medlem umuligt at tage Ordet, uden at han erklærer, han skal sige os Sandheden; og

at naar ingen andre vil, saa vil han, og i det hele taget taler i en irriteret og voldsom Tone. Det ærede Medlem og jeg ere jo gamle Kammerater. Vi have pløjet Livets Bølger noget tilsammen. Vi have i sin Tid gaaet ude i Landet med hinanden inderligt under Armen som Repræsentanter for den sandeste, sundeste og naturligste Alliance. Vi kende jo hinanden godt, og jeg har altid næret overordentlig Sympati og Venlighed over for det ærede Medlem. Jeg har overalt, hvor jeg har kunnet, søgt at gøre ham en Glæde, og det har fornøjet mig, naar det er gaaet ham og hans vel. Da den ny Sidebygning blev bygget, glædede det mig at se det overordentlig store Partigruppeværelse, som Venstrereformpartiet fik. Jeg tænkte straks paa min ærede Kollega fra Ribe, at der vilde Tobaksrøgen dog neppe komme til at genere ham. Da jeg var oppe og saa de flotte, bløde Møbler, der staa paa første Sal — jeg ved for øvrigt ikke rigtigt, hvem der skal benytte de bløde Lænestole der oppe — glædede det mig ogsaa for det ærede Medlem, han kunde dog sidde der i disse Lænestole uden at blive misforstaaet. Jeg har aldrig misforstaaet det ærede Medlem, jeg har altid været klar over, at det ærede Medlem havde ren Halm i Træskoene.... (En Stemme: Det var i Støvlerne!)..... Var det i Støvlerne? ja, det kan godt være. Vi have, som sagt, fulgtes ad saa længe og bekæmpet Provisorierne og Provisorierne i Fællesskab, saa vi kende hinanden. Naar vi saaledes fulgtes ad ude i Landet som Ridder Rap og Ridder Ro havde det ærede Medlem ganske vist det Fortrin, at han raabte højt, han talte højt. Hvis nogen havde set os den Gang og set os med de Øjne, hvormed man nu ser, vilde de have antaget det ærede Medlem for den fæle Socialdemokrat og mig for den besindige og rolige Venstremand. Det ærede Medlem var umaadelig radikal, han raabte højt. Jeg var ikke saa radikal, og jeg raabte ikke saa højt. Men naar vi skulde til at tælle de Skanser, vi toge fra Fjenden, kan det dog nok være, at jeg har taget nogle flere end han. Derfor synes jeg, at det ærede Medlem i Kraft af, at vi saaledes have været uadskillelige — jeg erindrer f. Eks. en Gang, hvor jeg var ham megen Tak skyldig, da han kraftigt talte de strejkende Smedes Sag og skaffede Penge sammen til dem — synes jeg, han ikke skulde være saa hadsk og saa nidsk paa os, thi vi ere